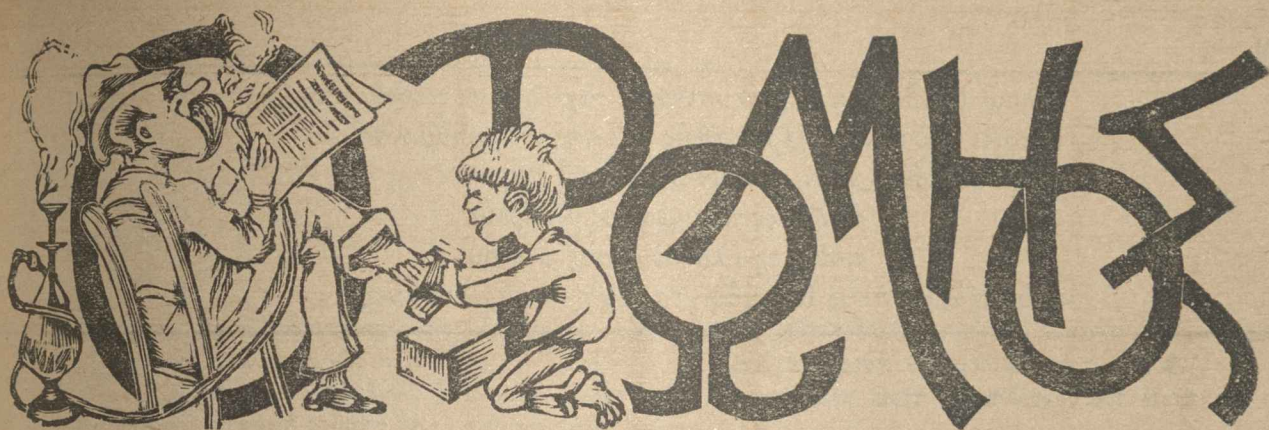

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ἰράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κα εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κα ι ' σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτὼ καὶ ἑνῆκακόσα,
νέα δρᾶσις Ρωμῆων μὲ τὴν γλῶσσα.

Τετάρτη τοῦ Μαΐου καὶ εἰκοστή
καὶ ἀσφάλεια'στὴν Σάμο θαυμαστή.

Ὀκτὼ, χίλια καὶ τριάντα,
καὶ ἡσυχία κατὰ πάντα.

Εἰς τὸν Παργασσὸν ἐκεῖ στῆχοι πανηγυρικοί.

(Δοιπὸν τῆς Ἐπιανήσου τὴν Ἐνωσιν καὶ πάλιν
ἐώρτασαν μὲ μίαν πανήγυριν μεγάλην.
Ἐφαλε καὶ τὸν ὕμνον, τὸν ὄντως ἐθνικόν,
χορὸς εὐφώνων νέων μ' ἐνθουσιώδεις ἤχους,
καὶ ὁ Σωμερίτης εἶπε τὸν πανηγυρικόν,
καὶ εἶπα καὶ ἐγὼ κατόπιν τοὺς παρακάτω στίχους.)

Ὅλοι μαζί δοξάζετε καὶ ὑμνεῖτε Λιβαδάδες,
Πυλαρινούς, Παήσηδες, Τυπάλδους, Παδοβάδες.
Ἵμνεῖτε καὶ δοξάζετε Κουρήδες, Μομφερράτους,
Ζερβούς, Δομενικίνηδες, Καρούσους, Γλακωβάτους,
καὶ ὅσους ἰδέας ἐθνικῆς ἐπτέρωσε δαιμόνιον
καὶ ἐπύργωσε τὸ κύμα τοῦ τὸ γαλανὸν Ἴόνιον.

Ἵμνεῖτε καὶ δοξάζετε μαζί μὲ τ' Ἀνθεστήρια
καλλιστεφάνους μαχητάς, ριζοσπαστῶν μαρτύρια,
καὶ λόγων ἀστραπόβροντα μέσα σὲ Βουλευτήρια.

Ἵμνεῖτε καὶ δοξάζετε τοὺς ἄνδρας τοὺς εὐτόνους...
θανάτους δὲν ἐτρόμαξαν, μήτ' ἐξορίας πόνους,
καὶ ἐξύπνησαν ἀντίλαλοι προαιωνίων βράχων
μ' ἐλεύθερα κηρύγματα πνευματικῶν προμάχων.

Δὲν ἦσαν καὶ τὰ χέρια των μὲ σίδηρα δεμένα
καὶ μήτ' ἐδούλευαν σκυφτοὶ σὲ βάρβαρο Σατράπη,
μὰ' πολεμοῦσαν προστατῶν σκῆπτρα πολιτισμένα
γιατ' εἶχαν μέσα των βαθεῖα τοῦ γένους τὴν ἀγάπη.

Ὡς ποῦ μὲ τοὺς ἀγῶνας των ἀπέκαμε καὶ ὁ ξένος,
καὶ μὴν αὐγὴ σὰν σήμερα, ποῦ σύσσωμο τὸ γένος
τῶν πρώτων σταυροφόρων τοῦ δοξολογεῖ τὴν χάρι,
σηκώθηκαν καὶ ἐστήλωσαν σὲ δοξασμένα κάστρα
τὴν γαλανὴ μὲ τὸ σταυρὸ καὶ μὲ τὸν καββαλάρη
καὶ ἐπτά νησιὰ κατέλαμψαν καθὼς τῆς πούλης τ' ἄστρα.

ἀμνὸς ἐξιλαστήριος
κί' ὑπὲρ τὴν γῆν ἐξαίρεται.

Μαυροφόρα κι' ἡ Θέμις ἐθρήνει,
ποῦ τῆς ἔλειψε τοῦτος ὁ δρᾶχος...
τὰ παπούτσιά κανεὶς δὲν τοῦ δίνει,
μὰ τὰ πέρνει στὸ χέρι μονάχος.

Συμφορὰ μας!.. καθόταν ὁ Μίνως
στὸ πλευρό της μὲ πρόσωπ' ὠχρό...
θὰ μοῦ φύγῃς; τοῦ λέει, κι' ἐκεῖνος
τὴν κυττάζει μὲ μάτι ψυχρό.

Θὰ σοῦ φύγω, κυρά μου τῆς λέει
καὶ τὰ πρῶτα λησιμόνησε κλέη,
καὶ μαζεύοντας τόσα χαρτζιὰ
τελευταία τῆς ρίχνει ματιὰ.

Ἡ ματιὰ του τὴν ἐσφαῖ' ἐκείνη,
μὴ μ' ἀφίνης σκληρότατα, μὴ...
ὁμως κάποιος τῆς λέει: μὴ θρήνει,
πρέπει κι' ἄλλοι νὰ φάνε ψωμί.

Σήμερα μαῦρος οὐρανός,
παντοῦ μαυρίλας χρώμα,
τέτοια μιλεῖ κι' ὁ Συριανός
καὶ χαιρετᾷ τὸ κόμμα:

Ἐχετε γειά, συντρόφοι μου, κι' ἐγὼ ψηλαρμενίζω,
δὲν θέλω νὰ σὰς τυραννῶ καὶ νὰ σὰς βασανίζω.
Μονάχος παραιτήθηκα προτοῦ μὲ παραιτήσουν,
μονάχος παραιτήθηκα καὶ δίχως παρακάλια,
πρὶν πάλιν ἐπὶ πίνακος Σαλώμιας νὰ ζητήσουν
καὶ τὸ τρανὸ κεφάλι μου μὲ τᾶλλα τὰ κεφάλια.

Ἀνδρα μοι πάλιν ἐννεπε πολὺπλαγκτον, ὦ Μοῦσα,
ὅπου τὸν ἐμαρτύρησε Θέμις πολυπαθοῦσα,
κι' αὐτὸς τὸ κατὰ δύναμιν ἐφύλαξε τὸν νόμο
καὶ τώρα λάσπη τῶκοψε ν' ἀνοίξῃ σ' ἄλλους δρόμο.

Ἀνδρα ψάλε στιβαρόν,
ποῦ κι' οἱ φίλοι τὸν κυτοῦν
μὲ γεινάτι κι' ἀπονιά.

Ἀνδρα ψάλε σοβαρόν
ποῦφυγε πρὶν νὰ τοῦ ποῦν:
ἄδειασέ μας τὴν γωνιά.

Καὶ σύ, δάνα με πατέντα,
θρήνει τὸν παραιτηθέντα,
τὸν τῆς Θέμιδος Νυμφίον.

Μὲ ψυχὴν ὡμῶς σκληρὰν
τὸν ἐπέταξαν βορὰν
εἰς τὸ θηριοτροφεῖον.

Ἀνδρα ψάλε τῶν ἐν τέλει,
ποῦ σωφρόνως οἰωπᾷ...
τὸ χωρὶς ὅαν δὲν σὲ θέλῃ
μὴ ῥωτᾷς γιὰ τὸν παπᾶ.

Ἀνδρα ψάλε φωτοδότην
κι' ὑπερήφανον ἱππότην,
ὅπου ξεφωνίζει τώρα:

χαῖρε, Θέμις μαυροφόρα,
πρίν κι' ἀντίο Λεονώρα.

Γιὰ δὲς καιρὸ, σαποκοιλιά,
ποῦ διάλεξαν τὸν Βασιλῆα
νὰ κλάψουν τὸν μεγάλο.

Μέσα σ' τῆς παραιτήσεως
καὶ τῆς μεταρρυθμίσεως
τὸν θρήνο καὶ τὸν σάλο.

Γιὰ δὲς ἡμέρας σκυθρωπῆς
μνημόσυνα, κεφάλια,
ἐνθ' μὲ τὸς προκοπῆς
σαλπίσματα μεγάλα
ὁ κόσμος ξεκουφίνεται,
κι' ἐγὼ γιὰ τούτῃ σκούζω
πῶς τὸ χωρὶς ποῦ φαίνεται
δὲν θέλει κολαούζο.

Τί καιρὸς, ἔρρε Περικλέτο, γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι
τώρα, ποῦ γιὰ νᾶθρῳ στίχους
δὸς του καὶ κτυπῶ στοὺς τοίχους
τὸ ξερό μου τὸ κεφάλι.

Περὶ τῶν προνομίων τῶν ἀδελφῶν Σαμίων.

Π.—Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, συμπατριώτη,
τώρα ποῦ κι' ὁ σύμμαχός μας, ὁ Σουλτάνος δηλονότι,
συγκινεῖται γιὰ τοὺς Ροῦμ καὶ γι' αὐτοὺς μὲ πόνο κλαίει
καὶ στρατοὶ του πευναλέει
στέκουν ἄγρυπνοι φρουροὶ τῶν γνωστῶν μας προνομίων
εἰς τὴν νῆσον τῶν Σαμίων.

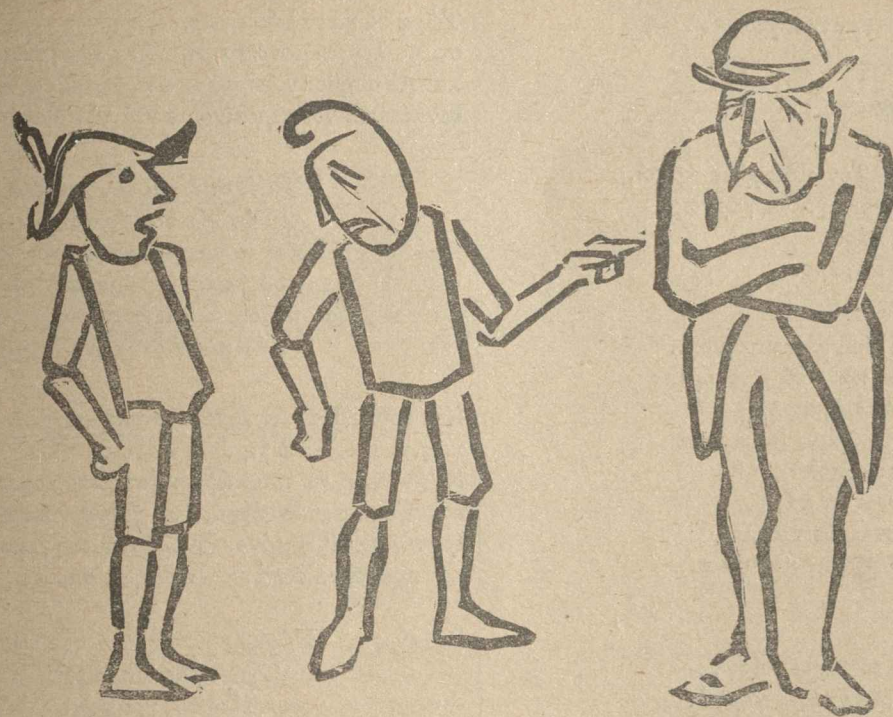
Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, ἔρρε μπεχλιβάνη,
τώρα ποῦ θ' ἀνακαλέσῃ τοὺς στρατοὺς του τὸ Νικάνη,
ὅταν ἐπανέλθ' ἡ τάξις μὲς σ' τῆς Σάμου τὸ νησί,
μὰ καλὰ θὰ καταλάβῃς, ἀδελφοῦλή μου, καὶ σὺ
πῶς ἡ τάξις πιθανὸν νὰ μὴν ἐπανέλθῃ διόλου
κι' ἀνακληθεῖς τοῦ στρατοῦ νὰ μὴ γίνῃς καὶ τοῦ στίλου.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς ἀληθινά
τώρα, ποῦ γιναν κι' οἱ Τοῦρκοι πλάσματα θαλασσινά,
κι' ἐσκαρῶσανε καὶ στόλο
καὶ ζητοῦν νὰ παίξουν ρόλο
κατὰ θάλασσαν κι' αὐτοί,
καὶ τὰς πρῶτας δοκιμὰς
ὥσαν φίλοι ποθητοὶ
τὰς ἐφήρμισαν σ' ἐμᾶς.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, σαχλοβερέμνη,
τώρα, ποῦ θὰ κουβαλήσῃ μὲς σ' τῆς Σάμου τὸ χαρέμι
ὁ Ρεοῦφ Πασσᾶς ἐκεῖνος,
ὁ φιλέλλην ὁ τρανός,
κι' ὅλ' ἡ Σάμος χαρμολύνει
ἔμαθε τὸ γεγονός.

Τώρα, ποῦ ραχάτ-λουκοῦμι
τοὺς Σαμίους θὰ χορτάσῃ,
καὶ θὰ δέλῃ τὸν Κοπάση
μὲ Χανούμισσας πασοῦμι.

Γιὰ μνημόσυνα τρανὰ τί καιρὸς ἀληθινά, δάνακα,
ἐνθ' στέλλουν τ' Ὀσμανὲ μὲ τὴν διαμαντένια πλάκα,

Ἴδε τὸν παραιτηθέντα, τὸν τοσάκις ὑμνηθέντα.

τὸν Κοπάση τὸν ἐφέντη, τῶν Σαμίων Ἡγεμόνα,
γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ μπερντάχι
καὶ στὸν νοῦ του πάντα νάχῃ
τὰ προνόμια καὶ μόνα.

Γιὰ μνημόσυνα καὶ πάλι τί καιρὸς, σαχλοτζουτζέ,
τώρα, ποῦ νὰ σκύδῃς πρέπει σὲ Τουρκάλας φερετζέ,
καὶ μὲ τεμενᾶδες νάνου
δίχως διόλου νὰ μιλήσῃς
τὸ μανίκι νὰ φιλήσῃς
κάθε γούνας τοῦ Σουλτάνου.

Φ.—Τί καιρὸς ἀληθινά
γιὰ μνημόσυνα τρανὰ,
ἐνθ' φέρνουν μέσα σ' ὅλα
κι' ἄλλ' ἀντιτορπιλοδόλα,
τὴν Ἀσπίδα καὶ τὸ Βέλος.

Καὶ τῶν Ροῦμ ὁ νέος Στόλος
θὰ θροντήσῃ φωτοδόλος
καὶ θὰ δώσῃ σ' ὅλα τέλος.

Γιὰ μνημόσυνα τρανὰ
τί καιρὸς ἀληθινά,
ποῦ θὰ γίνῃ καὶ στὸν Στόλο τὸν δικό μας καὶ τί,
καὶ θὰ φέρουν καθὼς ξέρεις Γάλλο διοργανωτή.

Κι' ἔτσι διοργανωμένο
κι' ἐντελῶς ἄρματωμένο
θὰ τὸν στέλλουν κάθε τόσο, Περικλέτο Ποσαπέρνη,
μὲς σ' τὴν γῆν τῶν προνομίων γυναικοπαῖδα νὰ φέρῃ.

Καὶ τὴν φτώχεια καὶ τὴν πείνα
θὰ ξεχάσουνε κι' ἐκεῖνα,
καὶ θὰ νοιώσουν ἐδῶ πέρα
στὸν ἐλεύθερον ἄερα
τὶ θὰ ποῦν προνόμια,
καὶ θὰ ψάλουν νύκτα μέρα
στὸς θεσμούς ἐγκώμια.

Γιὰ μνημόσυνα τρανὰ
τί καιρὸς ἀληθινά,
ἐνθ' φθάνει καὶ σ' αὐτὰ μὲς βογγητὸ τῆς γῆς τῆς δούλης
κι' ἐπισκέπτεται τοῦς Πρέσβεις τῶν Σαμίων ὁ Σοφούλης.

Καὶ τοῦ δύνουν ὑποσχέσεις
πῶς ἡ τῶν πραγμάτων θέσις
δὲν μπορεῖ ποτὲ ν' ἀλλάξῃ, μὰ θὰ μείνῃ ὅαν καὶ πρῶτα,
κι' ἐκ τῶν τῶν προνομίων δὲν θὰ λείψῃ μήτε γῶτα.

Κι' ὁ Σουλτάνος ἂν καλέσῃ καὶ τῆς Σάμου τοὺς πατέρας,
κι' ἂν καρφῶδες τοὺς κεράσι,
κι' ἂν ἐν στόματι μαχαίρας
πέρα πέρα τοὺς περάσι,
μὴ σὰς μέλῃ, μὴ σὰς μέλῃ,
πάντα τὸ καλὸ σὰς θέλει.

Κι' ἂν φανῇ καὶ στοὺς Σαμίους ἓνας δῆμιος ὦμος
κι' ἂν μπορεῖ γι' αὐτοὺς τὸν πιάνῃ,
εἶναι φοῦρια καὶ θυμὸς
καὶ μπορεῖ νὰ ξεθυμάνῃ.

Μελοῦν οἱ παπαγάλοι γὰ τὸν Σοφούλη πάλι.

Φ.—Τὸν εἶδες τὸν Σοφούλη;

Π.— Τὸν εἶδα χθὲς ἄργά,
ποῦ' στοὺς κυρίους Πρέσβεις ἐπῆγαινε γοργά,
Τὸν εἶδα, μίο κάρο,
ποῦ' κάπνιζε τσιγάρο.

Δὸς μου δηρὸ τσιγαρέτα, τοῦ λέω, μ' ἐπιστόμια...
οἱ Πρέσβεις τί σοῦ λένε; πῶς πάνε τὰ προνόμια;
Κι' αὐτὰ καλὰ, τοῦ λέω, θὰ πᾶν, ἀγαπητέ,
ἀφοῦ μὲ λόγχη θγαίνουν' στή Σάμο Βουλευταί,
κι' ὁ κύριος Κοπάσης ἐπείγεται πολὺ
κι' ἄλλ' Ὀσμανιὲ νὰ πάρῃ,
κι' ἀμέσως τὴν μεγάλην Συνέλευσιν καλεῖ,
καὶ μπᾶμ καὶ μπούμ καὶ θάρει.

Τὸν εἶδες τὸν Σοφούλη;

Φ.— Τὸν εἶδα χθὲς ἄργά,
ποῦ' στοὺς κυρίους Πρέσβεις ἐπῆγαινε γοργά.
Κι' ὁ Πρέσβυς τῆς Ἀγγλίας ἐπῆγε, Περικλέτο,
εἰς τὸ ξενοδοχεῖο καὶ τάφησε μπιλιέτο.

Π.—

Καὶ τοῦτο, Φασουλῇ
σημαίνει καὶ δηλοῖ
συμπάθειαν μεγάλην τῆς φίλης Ἀλβιόνας,
κι' ὁποῖος δὲν τὸ πιστεύει κακὸς ψυχρὸς του χρόνος.

Ἐστὸν Βασιληᾶ χωρὶς βροχιά.

Τώρα μὲ τὰ μνημόσυνα τῆς νέας Ρωμηοσύνης,
τώρα ποῦ παραιτήθηκε κι' ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
κι' ἡσύχασαν τὰ πράγματα καὶ χάφτουν ὅλοι μυίγαις,
ἐσὺ' στὰς Πάτρας, Βασιληᾶ, χαρούμενος ἐπῆγες
νὰ ρίξης τὸν θεμέλιον' στὸν Ἅγιον Ἀνδρέα,
κι' ἔδειξες γνώσεις σὲ πολλὰ κι' ἐπέρασες ὥραϊα.

Κι' ἔτρεξαν τότε πρόθυμοι νὰ θεβαιώσουν ὅλοι
πῶς εἶναι τὸ Ρωμαῖκο μπαξές καὶ περιδόλι,
πῶς βασιλεύει σ' ὅλα του πρωτοφανῆς ἐντέλεια
κι' ἔχει γερὰ θεμέλια,
κι' ἄλλο δὲν μένει τίποτε σὲ τόσα μεγαλεῖα
παρὰ νὰ βάλῃμε σ' αὐτὰ πρὸς τὸ παρὸν τελεία.

Ἐδέχθης ὅλας τὰς Ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος καιροῦ,
καὶ σὲ Στρατῶνας τῶν Πατρῶν ἐπῆγες καὶ Σχολεῖα,
καὶ σοῦφεραν κι' ἐπάτησες σὲ σπάργανα μῦθοῦ
γὰ νάναι καλοροῖζικο καὶ τοῦτο, Βασιληᾶ.

Κι' ἐμεῖς ἐδῶ' φωνάξαμε μὲ μάτι δουρκωμένο:
πάτα καὶ τὸ Ρωμαῖκο τὸ κακομοιρισμένο,
ποῦ' θρίσκειται στὰ σπάργανα, ποῦ τὸ κουνοῦν' στήν κούνια,
κι' ἀποκοιμᾶται μὲ Βουλῆς ὑπνωτικὰ κουδούνια.

Πάτησε καὶ τὰ σπάργανα πολιτικῶν νηπίων,
νὰ γίνῃ καὶ τὸ κράτος μας Νομισματοκοπεῖον,
κι' ὅσα κυλοῦνε δάκρυα στήν τόση καταφρόνια
νὰ γίνουνε θωρακωτὰ, στρατεύματα, κανόνια.

Τώρα τὸ καταλάβαμε κι' ἐμεῖς μὲς' στὰ γεράματα
ὅτι μὲ λόγια μοναχὰ ρητορικῆς ραγδαῖα
καὶ μὲ στηθοκτυπήματα καὶ σπαραγμούς καὶ κλάμματα
δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουμε γιὰ τὴν Μεγάλ' Ἰδέα.

Ἐδέχθης καὶ τὸν Ἀμπελᾶ,
τὸν ἄνδρα τὸν δικαστικόν
καὶ ποιητὴν δραματικόν,
ποῦ γράφει δράματα πολλὰ
πεζῶς καὶ διὰ στίχων
ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων.

Καὶ σοῦπε, Βασιληᾶ, μὲ συστολὴ μεγάλη
πῶς τὸ Βασιλικὸ πρέπει ν' ἀνοίξῃ πάλι.
Κι' ἂν θέλῃ νὰ προκόψῃ κι' αὐτὸ τὸ κορυφαῖον
καὶ τῶν Μουσῶν ἄθροοι νὰ τρέχουν θιασῶται,
ἔργα νὰ παίζῃ μόνον Ἑλλήνων συγγραφέων,
καὶ πρῶτα τὰ δικά του, νὰ' ᾄδῃς εἰσπράξεις τότε.

Βεβαίως θὰ τὰ ὄρηκες τὰ λόγια του σωστά,
κι' ἐγὼ πρὸς εὐτραφεῖς
φωνάζω συγγραφεῖς:
καὶ πάλι θὰ σᾶς φέξουν μεγάλα ποσοστά.

Θάρρος, παιδιὰ τῆς Μούσης, τὸ μέλλον σᾶς ἀνήκει,
συνάεστε, μοχθεῖτε καθὼς καὶ τὸ μυρμηκι,
μὴν ἀποθαρρυνθῇτε στὴν ἐνδοξὸν ἀγῶνα,
συγγράφετε τὸ θέρος νὰ τρώτε τὸν χειμῶνα.

Σκέψεις πολλοὶ καὶ γνώμας ὑπέβαλαν' στὸ Στέμμα,
κι' εἶπες καὶ σὲ δασκάλους μὲ συμβουλὴ μὲ γλύκα
νὰ λέν τὸ δίκιο δίκιο, νὰ λέν τὸ ψέμμα ψέμμα,
νὰ λέν τὴν σκάφη σκάφη, νὰ λέν τὰ σῦκα σῦκα.

Πρὸς ὅλους γλυκομίλητος, πρὸς ὅλους εὐμειδής,
καὶ τοὺς Συλλόγους ἤθελες τῶν Πατρῶν νὰ' ᾄδῃς,
καὶ σ' ἓνα Σύλλογο πτωχὸ σοῦπαν ὀρθὰ κοφτὰ
πῶς θέλουνε λεφτὰ,
κι' εἶπες γελῶν πῶς θὰ τὸ πῇς' στὸν γέρο Καραπάνο
γὰ νὰ τοὺς στείλῃ χρήματα καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Κι' ὁπόταν εἶδες τοῦ Ναοῦ πῶς μπηχαν τὰ θεμέλια
μὲς' στήν Ἀθήνα γύρισες κι' ἐπῆγες στήν Δεκέλεια,
καὶ τώρα περιμένουμε κι' ἐμεῖς οἱ ἑυλανθρώποι
τὸν μῆνα τὸν Ἰούλιον νὰ πᾶς καὶ στήν Εὐρώπη.

Καὶ καμπόσαι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Τόμος δεῦτερος ἐδόγηκε τῶν Ἀπομνημονευμάτων
τοῦ Συγγροῦ τοῦ μακαρίτου, τοῦ μεγάλου πατριώτου,
μὲ πολλὰς περιπετεῖας καὶ μὲ πληθὺς διδαγμάτων,
περισπούδατος καθ' ὅλα καὶ καλλίτερος τοῦ πρώτου.
Ἀναφέρει δὲ καὶ κατὰ σημασίας κρείττονος
πῶς ὁ κύριος Σκουλούδης ἦτο καὶ βαρύντος.

Τοῦ Δημητράκοπαίου μας τοῦ Πολυδίου ὄγηκε
ἐκτακτὸς τόμος ἀληθῶς, αἱ Δύο Διαθῆκαι,
μεταφρασμένος Γαλλιστὶ κι' ἀνάμεστος ἐπαίνων
τοῦ Μάξ-Νορδάου, τοῦ Μιστρᾶλ, καὶ διασήμων ξένων.

Τὶ λαμπρὸς λαρυγγολόγος Ζωγραφίδης ὁ Θανάσης,
ἐμπειρία, γνώσις, δράσις,
κι' ἓνα τμήμα διευθύνων ἐν τῇ Πολυκλινικῇ...
εἰς τοῦ Σόλωνος τὸν δρόμον αὖξιν ἐκατὸν οἰκεῖ.